Р Е Ш Е Н И Е
№ 43603

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9903** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Е. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощника адв. Д. Х. В. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-1626711 от 27.07.2026г., по чл.171, т.1, б.„з“, подбуква „гг“ от ЗДвП издадена от С. К. Р. – инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР).

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП и чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца“.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, при неспазване на законоустановената форма, при несъответствие с целта на закона и в грубо нарушение на принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че работи като шофьор на товарен автомобил в „САРОВ ГРУП“ ЕООД и СУМПС е от съществено значение за трудовата му дейност и издръжка. Твърди, че на 27.07.2026г. е управлявал процесния лек автомобил „П. 207“ с рег. [рег.номер на МПС] инцидентно, по повод възложена служебна

задача от работодателя. Подчертава, че не е собственик на автомобила, не е адресат на задълженията по Кодекса за застраховането и обективно не е знаел, нито е могъл да знае, че регистрацията на превозното средство е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради неплатена застраховка „Гражданска отговорност“. Изтъква, че автомобилът е бил с поставени регистрационни табели и редовни документи, а информацията за служебната дерегистрация не е общодостъпна. Наред с това посочва, че още на следващия ден – 28.07.2026г., собственикът на автомобила е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, вследствие на което регистрацията на МПС е служебно възстановена в автоматизираната система на МВР и табелите са върнати. Поради това поддържа, че целта на закона е постигната незабавно и продължаващото отнемане на СУМПС за срок до 6 месеца е безпредметно, прекомерно и придобива характер на недопустима санкция. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспорената ЗППАМ. Претендира присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д. В., която поддържа жалбата на заявените основания и моли за нейното цялостно уважаване и присъждане на разноските по представен списък. В определеният от съда срок, не представя писмени бележки.

Ответникът – полицейски инспектор С. К. Р. при ОПП – СДВР, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. М., оспорва жалбата в представените по делото писмени бележки от 18.08.2026г. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Излага съображения, че за налагането на процесната ПАМ е достатъчно съставянето на АУАН за управление на МПС със служебно прекратена регистрация, което съставлява нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, санкционирано по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като органът действа при условията на обвързана компетентност. Твърди, че незнанието на водача е ирелевантно, а мярката цели осигуряване безопасността на движението. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт по реда на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На 27.07.2026г. около 22:21 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], в района на кръговото кръстовище на площад „С. гара“, жалбоподателят Б. Е. А. е управлявал лек автомобил марка „П.“, модел „207“, с регистрационен номер С., рама № V., собственост на Г. Ю. Ц., с адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес].

При извършена полицейска проверка от служители на ОПП – СДВР чрез справка в информационните масиви на МВР е констатирано, че регистрацията на управляваното моторно превозно средство е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, считано от 27.05.2026г., поради получено уведомление от Гаранционния фонд за липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. При проверката е констатирано още, че не свети преден десен къс фар, автомобилът не е представен на периодичен технически преглед в срок и водачът не носи Свидетелство за регистрация на МПС.

За така установените факти е съставен срещу жалбоподателя АУАН серия GA № 4770908 от 27.07.2026г., с който деянията са квалифицирани като нарушения на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чл. 181, т. 1, пр. 3 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Със съставянето на акта от водача са иззети СУМПС и 2 броя регистрационни табели с номер С.. В

акта жалбоподателят е вписал: че няма възраажения, като на същата дата е депозирал и саморъчно писмено сведение, в което е отразил, че автомобилът е служебен и не е знаел, че превозното средство няма валидна застраховка и преглед.
На същата дата – 27.07.2026г., инспектор С. К. Р. към ОПП – СДВР е издал процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1626711, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН на Б. Е. А. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 27.07.2026г.
От приетата по делото застрахователна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/02/126002604793, издадена от ЗД „Бул Инс“ АД, се установява по несъмнен начин, че още на следващия ден – 28.07.2026г. в 08:57 часа, собственикът Г. Ю. Ц. е сключила и заплатила валиден застрахователен договор за процесния лек автомобил „П. 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , с начален час на застрахователното покритие от 08:57 часа на 28.07.2026г. до 27.07.2027г.
От представената Справка от Автоматизираната информационна система (АИС) – „КАТ-Регистрация“ на МВР за процесното превозно средство се установява, че на 28.07.2026г. в 08:57 часа е извършена служебна промяна на регистрацията и е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП въз основа на предоставени данни от Гаранционния фонд за сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“.
По делото са приети доказателства за компетентността на органа, издал заповедта: Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на структури за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 от ЗДвП; Заповед № 513з-9635/13.09.2024г. на директора на СДВР за преназначаване на С. К. Р. на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Пътен контрол“ на 01 сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР; Справка-картон на водача Б. А. и платежно нареждане за внесена държавна такса от 5.11 евро по сметка на АССГ.
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – пряк адресат на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е пряко и непосредствено засегната чрез ограничаване на правото му да управлява МПС. Оспорването е извършено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК на 06.08.2026г. срещу заповед, връчена на 27.07.2026г., и е насочено срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Посочването в жалбата на номер 26-4332-162671 вместо фабричния бланков номер GPAM-1626711 съставлява очевидна техническа неточност, която не променя еднозначната идентификация на оспорения акт. Поради това жалбата е процесуално допустима.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.
Относно компетентността на административния орган и формата на акта:
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. министърът на вътрешните работи е определил СДВР като структура, осъществяваща контрол по ЗДвП на територията на столицата. Със Заповед №

513з-12086/14.10.2025г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на оспорения акт инспектор С. К. Р. заема длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР съгласно Заповед № 513з-9635/13.09.2024г., поради което заповедта е издадена от материално и териториално компетентен орган.
Заповедта е издадена в писмена форма и формално съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП – посочени са фактическите и правните основания за издаването ѝ, както и съставеният АУАН серия GA № 4770908/27.07.2026г., поради което не са налице пороци, водещи до нищожност или отмяна на акта на формално основание.
Като правно основание за налагане на принудителната административна мярка органът е посочил разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП (нова – ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г.), съгласно която се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, извън случаите по букви „а“–„ж“, който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. По силата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
Оспорената заповед е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 35 от АПК и в пряко несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК) по следните съображения:
Първо, за разлика от останалите хипотези по чл. 171, т. 1, букви „а“–„ж“ от ЗДвП, които съдържат автономно описание на конкретни фактически състави (напр. управление след употреба на алкохол, отказ от проверка и др.), материалноправното основание по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП изрично препраща към конкретно извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Съгласно легалната дефиниция на чл. 6 от ЗАНН административното нарушение е деяние (действие или бездействие), което е извършено виновно и е обявено за наказуемо. По силата на чл. 7, ал. 1 от ЗАНН деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Водач, който не е собственик на автомобила, може да осъществи състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 във връзка с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП само ако е съзнавал или с оглед конкретните обстоятелства е бил длъжен и е могъл да знае, че регистрацията на превозното средство е служебно прекратена.
В конкретния казус безспорно се установява, че жалбоподателят Б. А. не е собственик на процесното МПС, а автомобилът принадлежи на третото лице Г. Ц.. Задължението за сключване и поддържане на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането тежи върху собственика на автомобила. Именно собственикът е адресат на процедурата по чл. 574, ал. 10 и 11 от КЗ и именно той бива уведомяван от Гаранционния фонд. По делото не се твърди и няма никакви данни собственикът или контролните органи да са уведомили жалбоподателя за служебната дерегистрация, извършена на 27.05.2026г. Автомобилът е бил снабден с валидно поставени регистрационни табели, като служебното прекратяване не е външно видимо и не може да бъде констатирано при обикновен предпътен преглед. Водачите, които инцидентно управляват чуждо МПС по възлагане от работодателя, нямат правно задължение, нито технически достъп до специализираните автоматизирани информационни системи на МВР и Гаранционния фонд, за да проверяват текущия регистрационен статус. При тези факти жалбоподателят обективно не е могъл и не е бил длъжен

да знае за служебното прекратяване на регистрацията, поради което от субективна страна не е налице виновно извършено нарушение, което да послужи като материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ (в този смисъл са задължителните постановки на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023г. по т.д. № 8/2021 г. на ОСНК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, както и константната практика на АССГ. Като не е изследвал тези обстоятелства и механично е възприел констатациите в АУАН, органът е нарушил задълженията си по чл. 35 от АПК за пълно и всестранно изясняване на релевантните факти.

Оспорената заповед е постановена в нарушение на принципа на съразмерност (чл. 6 от АПК) и в несъответствие с превантивната и преустановителна цел на закона (чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, ал. 1 от ЗДвП).

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП нямат санкционен характер. Тяхната функция не е да наказват водача за минало поведение, а да предотвратят или преустановят административни нарушения и да гарантират безопасността на движението по пътищата чрез временно преустановяване на участие в движението на рискови фактори. По силата на чл. 6, ал. 1, 2 и 5 от АПК административните органи са длъжни да упражняват правомощията си съразмерно, като не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за постигане на законовата цел и се въздържат от актове, които причиняват вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В разглеждания случай служебното прекратяване на регистрацията на автомобила е било обусловено единствено от липсата на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Безспорно е доказано, че още на следващия ден – 28.07.2026г. в 08:57 часа (по-малко от 11 часа след проверката), собственикът е сключил и заплатил валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (полица № BG/02/126002604793), при което в изпълнение на чл. 143, ал. 10, изр. второ от ЗДвП регистрацията на автомобила е възстановена служебно ex lege в Националния регистър на пътните превозни средства на МВР и превозното средство е върнато в режим на валидна регистрация и движение.

С отстраняването на причината, довела до прекратяването на регистрацията, противоправното състояние е окончателно и трайно преустановено. Преследваната от закона цел – да се гарантира, че по пътищата за обществено ползване се движат само застраховани и регистрирани превозни средства с обезпечена отговорност за вреди – е напълно и своевременно реализирана. При това положение по-нататъшното действие на наложената мярка „временно отнемане на СУМПС“ за срок до шест месеца спрямо водача, който не е собственик и чиято професия е свързана с управление на МПС, става напълно безпредметно, лишено от фактическо основание и превантивна функция. Продължаването на отнемането на свидетелството за управление в такава ситуация придобива чисто санкционен характер и представлява недопустимо предварително изпълнение на евентуално наказание по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, каквато функция ПАМ по закон няма право да изпълнява. Мярката засяга неоправдано и несъразмерно правото на труд и препитание на жалбоподателя в разрез с чл. 6, ал. 5 от АПК -в този смисъл е трайната и безпротиворечива практика на АССГ.

На следващо място, съдът взе в предвид, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП е субсидиарно приложима спрямо случаите по букви „а“–„ж“. При

констатирано управление на МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, довела до служебна дерегистрация, законодателят е предвидил специалната мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП (отнемане на СУМПС до представяне на доказателства за сключена застраховка). Дори да се допусне конкуренция между двете норми, принципът на съразмерност по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава органа да приложи по-благоприятната за адресата мярка, чиято продължителност е обвързана с отстраняване на нередовността, а не по-тежкото ограничение със срок до шест месеца.
По изложените съображения оспорената заповед е материално незаконосъобразна, постановена при съществени процесуални нарушения и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК.
По разноските:
При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От доказателствата по делото се установява заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро, както и адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие в размер на 600 евро. Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, което се явява основателно, предвид фактическата и правна сложност на делото, решаването му в едно съдебно заседание, без разпит на свидетели и назначаване на експертизи, поради което същото следва да се редуцира до минималните размери по чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 511.29 евро. Поради това Столична дирекция на вътрешните работи – юридическото лице, в чиято структура се намира издателят на отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати на Б. Е. А. разноски по делото в общ размер на (включващи 5.11 евро държавна такса и 511,29 евро адвокатско възнаграждение).
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Е. А., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1626711 от 27.07.2026г., по чл.171, т.1, б.„з“, подбуква „гг“ от ЗДвП издадена от инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП на Б. Е. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно

средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Е. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] направените по делото разноски в общ размер на 516,40 евро от които 5.11 евро – заплатена държавна такса, и 511,29 евро – заплатено адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.